

přispíval, a poručenský soud o návrhu tom jednal a mu vyhověl. Předcházejícího svolení nemanželského otce a jeho výslechu nebylo třeba. Podle § 169 obč. zák. má právo dítě vychovávat, tedy i právo, určití jeho povolání, nemanželská matka, nikoli nemanželský otec, nemusí proto otec býti slyšen o tom, k jakému povolání má nemanželské dítě býti určeno.

Není také správným, že rozhodnutí nižších stolic jsou proto zmatečná, že rozhodnuto bylo o návrhu poručníka cestou nespornou, neboť v době rozhodování obou nižších stolic byl Ladislav S. nezletilý — jest narozen dne 2. dubna 1912 — a stal se svéprávným podle § 21 obč. zák. a § 1 zákona ze dne 23. července 1919 čís. 447 Sb. z. a n. dnem 2. dubna 1933, byl tedy pod zvláštní ochranou soudu (§ 21 obč. zák.) a příslušelo proto jednati a rozhodnouti o návrhu podaném v době nezletilosti Ladislava S-a poručenskému soudu v řízení nesporném. Toto rozhodnutí nepozbylo platnosti tím, že Ladislav S. nabyt zletilostí, nýbrž platí na dále a nejvyšší soud jest povolán přezkoumati usnesení nižších stolic přes to, že nezletilý za opravného řízení nabyt zletilostí, poněvadž rozhodný jest skutkový a právní stav v době, kdy bylo vydáno usnesení prvního soudu.

Nižší soudy uložily nemanželskému otci povinnost přispívati na výživu jeho syna až na dále. Tím jest rozuměti dobu jeho řádného studia. Po jejím uplynutí bude otec míti právo domáhati se toho, by byl z této povinnosti zproštěn. Nelze souhlasiti se stěžovatelem, že napadená usnesení jsou proto nezákonná, že mu ukládají, aby poskytoval 300 Kč měsíčně na vysokoškolské studium Ladislava S-a. Podle doslovu § 166 obč. zák. má nemanželské dítě právo, žádati na svých rodičích mimo jiné též zaopatření. Plnění této zaopatřovací povinnosti může podle okolností případu záležeti i v poskytování potřebného nákladu na vysokoškolská studia (sb. n. s. čís. 10.340). Způsobilst nemanželského dítěte k samostatné výživě nenastává za všech okolností již dosažením určitého stáří, kdy nezletilec si může snad zaopatřiti nejnutnější výživu nejjednodušší prací, poněvadž nemanželské dítě má nárok na to, by bylo vychováno k povolání, které odpovídá jednak jeho nadání a schopnostem, jednak jmění rodičů. Děla-li se dosavadní výchova nezletilého určitým směrem — studiem — nemůže mu nemanželský otec odpirati výživu z důvodu, že dosáhl věku, ve kterém mohl by se již samostatně živiti. Nezletilý Ladislav S. absolvoval gymnasium s vyznamenáním, a věnuje se studiu lékařství, chce tudíž dosíci postavení, jež odpovídá jeho nadání a schopnostem, s tím souhlasí i poručenstvo, jež není vázáno přáním nemanželského otce a chce nezletilému opatřiti postavení odpovídající majetkové mohoucnosti rodičů. Není nezákonnosti v tom, že nižší soudy uznaly přiměřenými 300 Kč měsíčně, neboť stanovení výše příspěvků závisí na volném uvážení soudu a neodporuje to zákonu.

Čís. 12559.

»Třetí osobou« ve smyslu § 36 (4) zák. čís. 100/1931 jest i účastník řízení. Najmě jest jím matka, byl-li zamítnut návrh otce, by mu bylo dítě předáno do výchovy.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1933, R I 355/33.)

Návrh manželského otce dítěte, by dítě, jsoucí u matky Alžběty Z-ové, přešlo do výchovy a výživy navrhovatele Josefa Z-a o p a t r o v n í c k ý s o u d zamítl. R e k u r s n í s o u d odmítl rekurs otcův jako opožděný. D ů v o d y: Napadené usnesení bylo doručeno stěžovateli dne 24. listopadu 1932, rekurs byl podán na poštu dne 10. prosince 1932, tudíž po uplynutí 15denní lhůty k podání rekursu v § 36 (1) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n. předepsané. Rekurs nelze přijmouti ani ve smyslu odst. (4) cit. paragrafu, ježto Alžběta Z-ová nabyla z rozhodnutí právo, by její nezl. dcera byla u ní na dále ponechána ve výživě a výchově.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu otcovu do odmítacího usnesení rekursního soudu.

D ů v o d y:

Nelze přisvědčiti názoru stěžovatele, že rekursní soud neměl stížnost podanou stěžovatelem po projití rekursní lhůty odmítnouti, poněvadž v rozhodovacím výroku usnesení soudu první stolice, z něhož jen mohou práva vzniknouti, nenabyla a nemohla nabýti Alžběta Z-ová právo, by její nezl. dcera Miloslava byla u ní nadále ponechána, a že odůvodnění usnesení jest v tom směru nerozhodné. Odůvodnění lze použiti k výkladu a ke zjištění pravého smyslu výroku. Soud první stolice ve svém usnesení řeší otázku, u koho z rodičů má dítě býti, uvádí totiž, že navrhovatelem tvrzené vlastnosti Alžběty Z-ové nepůsobily nepříznivě na dítě Milušku Z-ovou, a není proto důvodu ku předání dítěte do výchovy otce, zejména, když dítě samo raději zůstává u matky. Z toho jest zřejmo, že soud, zamítaje otcův návrh, by dítě bylo předáno jemu do výchovy, chtěl tím zároveň vyjádřiti, že dítě má zůstatu u matky, kde dosud bylo. Nabyla tudíž matka Alžběta Z-ová z rozhodnutí soudu prvé stolice právo, by dítě zůstalo u ní ve výchově dále, a nelze proto podle § 36 (4) cit. zák. podati rekurs i po uplynutí lhůty rekursní, a nemůže proto stížnost do usnesení rekursního soudu, jímž stížnost jako opožděná byla zamítnuta, míti úspěch.

Čís. 12560.

Zřízením jediného zástavního práva pro dvě pohledávky (zadrželé úroky a zadrželé výměnkářské dávky) nezanikla samostatnost zajištěných pohledávek a jest jejich zabavitelnost posuzovati u každé zvlášť.

Okolnost, že dlužník se spokojil zatím jen zajištěním zadrželých výměnkových dávek v pozemkové knize nevyklučuje nezabavitelnost těchto dávek.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1933, R I 373/33.)

Anna T-ová zažalovala proti pozůstalosti po Josefu L-ovi dva nároky, na zaplacení zadrželých úroků z kupní ceny ve výši 1.318 Kč 30 h a na zaplacení zadrželých výměnkářských dávek ve výši 3.335 Kč 60 h. Rozsudkem pro zmeškání byla žalovaná pozůstalost uznána povinnou zaplatiti žalobkyni celých 4.653 Kč 90 h. Na základě tohoto rozsudku